

Sygnatura akt II K 77/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Grażyna Drobińska

Protokolant sekr. sąd. Paulina Feder

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 13.05.2019r. i 29.05.2019r. sprawy

J. W. (W.)

s. J. i H. z domu P.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 9 grudnia 2018r. w C. ul. (...) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego w ten sposób, że uderzając cegłą zbił szybę w oknie drzwi wejściowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z obawy, iż huk zbijanej szyby może zwrócić uwagę innych osób, czym działał na szkodę W. L.

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

2. w dniu 13 grudnia 2018 roku w C. ul. (...) wykorzystując fakt wcześniejszego usiłowania włamania, dokonał kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego w ten sposób, że usunął cegłą pozostawione szkło w zbitej szybie drzwi wejściowych, a następnie z wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch materacy wartości ogólnej 1.000 zł oraz dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych w postaci wgnieceń w ich konstrukcji, gdzie straty w wyniku uszkodzenia wyniosły 3.000 zł

tj. o czyn z art. 279 § 1 kki art.288§1 kk w zw. z art.11§2 kk

orzeka

1. oskarżonego **J. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 1 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i za to, na podstawie art. 14 § 1 kk w z. art. 279 § 1 kk skazuje go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

2. oskarżonego **J. W.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazuje go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 3 kk w miejsce orzeczonych powyżej kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70§2 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

5. na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby,

6. na podstawie art. 73§2 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,
7. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. L. kwoty 3.000 zł (trzy tysiące złotych),
8. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Sygnatura akt II K 77/19

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem przez oskarżyciela publicznego wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku w zakresie dotyczącym kary, Sąd w oparciu o treść art. 423 § 1a kpk ogranicza zakres niniejszego uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze (art. 424 § 3 kpk).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że oskarżony J. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstw:

1. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w ten sposób, że w dniu 9 grudnia 2018r. w C. ul. (...) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego w ten sposób, że uderzając cegłą zbił szybę w oknie drzwi wejściowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z obawy, iż huk zbijanej szyby może zwrócić uwagę innych osób, czym działał na szkodę W. L.,

2. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w ten sposób, że w dniu 13 grudnia 2018 roku w C. ul. (...), wykorzystując fakt wcześniejszego usiłowania włamania, dokonał kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego w ten sposób, że usunął cegłą pozostawione szkło w zbitej szybie drzwi wejściowych, a następnie z wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch materacy wartości ogólnej 1.000 zł oraz dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych w postaci wgnieceń w ich konstrukcji, gdzie straty w wyniku uszkodzenia wyniosły 3.000 zł.

Kwalifikacja prawna czynów nie mogła budzić żadnych wątpliwości. Zgodnie z art. 279 § 1 kk karze podlega sprawca, który kradnie z włamaniem. Włamanie polega na przełamaniu zabezpieczeń chroniących mienie przed kradzieżą, przy czym najczęściej sprowadza się ono do ich fizycznego przełamania. Nie ma znaczenia, jakich środków sprawca użył, aby sforsować zabezpieczenie. Natomiast konieczne jest, aby rzecz była zabezpieczona przed kradzieżą i aby sprawca zabezpieczenie usunął. Odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje (art. 13 § 1 kk).

Oskarżony J. W. w dniu 9 grudnia 2018r. usiłował dokonać kradzieży z włamaniem w ten sposób, że za pomocą cegły zbił szybę w oknie drzwi wejściowych do domu jednorodzinnego w C. przy ul. (...) należącego do W. L.. Zamierzonego celu jednak nie osiągnął z obawy, że huk zbijanej szyby mógł zwrócić uwagę innych osób. Następnie w dniu 13 grudnia 2018r. ponownie udał się w to miejsce. Za pomocą cegły usunął pozostawione szkło w drzwiach wejściowych i dostał się do wnętrza budynku przy ul. (...), po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch materacy w kwocie 1.000 zł. Nadto dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych uderzając w nie cegłą, powodując straty w wysokości 2.000 zł, co z kolei wypełniło znamiona występku z art. 288 § 1 kk. Nadmienić należało, że włamanie jest środkiem wiodącym do celu przywłaszczenia. Zamiar zaboru powinien powstać u sprawcy najpóźniej razem z zamiarem przełamania zabezpieczenia. W przedmiotowej sprawie zamiar zaboru powstał u oskarżonego już podczas pierwszej wizyty w domu pokrzywdzonej. Zatem już w tym momencie musiał wiedzieć, że w domu mogą znajdować się przedmioty będące w kręgu jego zainteresowania.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na uwadze dyrektywy wskazane w art. 53 i 54 kk.

Nie ulegało wątpliwości, iż stopień społecznej szkodliwości oraz stopień zawinienia oskarżonego były znaczne. Wymierzona kara była zatem współmierna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia oskarżonego.

Na korzyść oskarżonego przemawiał przede wszystkim jego młody wiek, uprzednia niekaralność oraz fakt, że przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Natomiast na niekorzyść oskarżonego przeważało, że swoim zachowaniem godził w mienie prywatne, które podlega szczególnej ochronie.

Mając na uwadze powyższe Sąd skazał oskarżonego J. W. za czyny:

1. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności,
2. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę roku pozbawienia wolności.

W punkcie 3 Sąd, na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 3 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego J. W. jednostkowe kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Sąd zdecydował się zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Dlatego ustalił w stosunku do J. W. okres próby wynoszący 3 (trzy) lata. Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie. Zatem Sąd uznał, że należy oskarżonemu dać szansę. W ocenie Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony jest tak zdemoralizowany, że cele kary zostaną osiągnięte tylko poprzez wymierzenie kary izolacyjnej. Orzeczenie w niniejszej sprawie wobec oskarżonego bezwzględnej represji karnej w postaci kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby rażąco niewspółmierne i rażąco surowe. Trzeba bowiem pamiętać, iż bezwzględne pozbawienie wolności jest środkiem ostatecznym. W przekonaniu Sądu orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla osiągnięcia pokładanego w niej celu oraz wpłynie wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego oraz na jego zachowanie w przyszłości. Zdaniem Sądu okres 3 (trzech) lat próby będzie adekwatny dla weryfikacji trafności prognozy postawionej w stosunku do J. W..

Dla efektywnej kontroli nad przestrzeganiem porządku prawnego Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Kurator będzie oddziaływał wychowawczo na oskarżonego i w ten sposób zapobiegał jego powrotowi na drogę przestępstwa. Ponadto dozór jest obowiązkowy wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego, a takim jest właśnie oskarżony J. W..

W punkcie 5 wyroku Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Sąd uznał, iż w ten sposób zostanie zagwarantowane, że kurator będzie miał systematyczny wgląd w sytuację oskarżonego.

W punkcie 7 Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. L. kwoty 3.000 złotych.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia uznając, że obowiązek ten byłby dla niego zbyt uciążliwy. Oskarżony nigdzie nie pracuje, nie osiąga dochodów. Dodatkowo w stosunkowo krótkim czasie powinien naprawić wyrządzoną szkodę. W tej sytuacji dodatkowe obciążanie go kosztami byłoby nieuzasadnione.